

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀνοίξεως κατὰ τὸν μεσαιῶνα

(Πίναξ τοῦ Οὐμβέρτου Ἐρκόμερ)

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

..... ΣΙΜΟΝΕΤΤΑ .....
 =====

— Μ' ἐρωταίτε ἂν ἐρωτηθῆκα ποτέ ; ἐφώνησε ὁ σὸς Τζὼν Μιλάνκροντ, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῆς «Ὀρθολογικῆς Μεταφυσικῆς», νάί, νομίζω πὸς ἐρωτηθῆκα σὰν εἰσὸς μὴ χρόνια.

Κάποιος ἀπ' τῆ συντροφιά εἶπε τότε γελοῦτως :

— Πιστεῖω πὸς ὁ σὸς Τζὼν θὰ μᾶς διηγήθῃ μὴ ἐρωτικὴ ἱστορία.

— Καὶ ληστικὴ ἐπίσης, πρόσθεσε ὁ φιλόσοφος μ' ἓνα χαμόγελο.

Ἄλλοτε κατόπιν τὰ λεπτὰ του χέρια σ' ἓνα τραπέζι, ἀναστένναζε μ' ἄρχισε :

— Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὶς σπουδῆς μου, ὁ πατέρας μου ἔβριχε σιωπὴν νά με στείλῃ στὸ ἔξωτερικὸ γιὰ νά συμπληρώσω τὴ μόρφωσί μου σὰν σπό. Ὑστερα ἀπὸ διάφορα ἄλλα ταξείδια, ἐφθασα τέλος στὴν Ἰταλία, Σαράντα ἐτάσι ὄχι ἀργότερα βρισκόμην στὴ Στέσσα. Ἐκεῖ ὁ πατέρας μου ἐπρόκειτο νά μοῦ στείλῃ ἓνα συστηματικὸν γράμμα μὲ χρήματα. Ὁ πότος αὐτὸς εἶχε κακὴ φήμη. Ἐλεγαν πὸς πολλοὶ ταξιδιώτες εἶχαν ἐξαρρασθεῖ. Ὅλος ὁ κόσμος στὸ Ξενοδοχεῖο πού εἶχα καταλοῦσι, ἔτριψε. Ἐγὼ, ἂν καὶ δὲν ἦμουν ἥρωας, διολογῶ πὸς δὲν ἐφοβόμην ἀπὸ τέτοιου ἱστορίου. Ἐλα μάλιστα ἀποφασίσαι ν' ἀνεβῶ στὸ Ματτερόνε, μὴ διολογήσῃ βουνοκορφῇ, πού δεσπόζει τῆς Στέσσας, ὅταν μὲ μᾶς ἡ ἰδέες μου ἀλλὰξον...

Ἐνα βράδι τρεῖς ταξιδιωτίσσαι ἐκάθισαν δίπλα μου στὸ table d' hôte τοῦ Ξενοδοχείου μου. Ἦσαν, καθὼς ἔγραψα τὸ βιβλίον τοῦ Ξενοδοχείου, ἡ ἀνδρὰ Λουκράτσια Μιλάνκροντ (ἀπ' τὸ Τορφῶν), πού τὴ συνόδευαν ἡ θυγατέρα τῆς ἀνεψιῆς, ἡ Γκιοζέττα κα' ἡ Σιμονέττα. Ἀν καὶ εἶχε φθάσει στὰ ἔξῃτα—εἶσι τοῦλάχιστον μαρινοῦσαν τὰ χιονόλευκα μπαντὸ πού ἦσαν κολλημένα στὸ μέτωπό της— ἡ ἀνδρὰ Λουκράτσια εἶχε ζωηρὰ μάτια καὶ δραστικὸν στήμα. Ἐνα ἑλαφρὸ χιονοῦ ἐσάιασε κάποιον τὸ ἐπάνω της χεῖρα, μὴ εἶχε μεγαλοπρεπῆς ὄρους ἡ σινοῦα καὶ μὲ τὴν κοντινὰν φωνή της, μὲ τὸς φραστικατικὸς τρόπος της μοῦ ἐπεβάλλετο. Ἡ Γκιοζέττα, ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τὶς ἀνεψιῆς της, ἦταν ψηλὸ καὶ ὀρεινὸ κορίτσι, μὴ ἡ χονδρὴς ἀρθρώσεις της μὴ εἶχαν κίσει κάπως διάσπαρτη ἐντύπωσι. Ἐρρωτιομένη ἀπ' αὐτὴν τὴ μικρὴ τῆς ἀδελφῆ, τὴ λεγούσα καὶ λεπτὴ Σιμονέττα, πού ἦταν στ' ἀλήθεια ἀξιολάτρευτον πλάσμα.

Λίγη ὥρα μετὰ τὴ γνωριμία μας, εἶχε γεννηθεῖ κώλιας μεταξὺ μας οἰκισίτης. Ἡ γυνὴ κωλία, μὲ συγκρατητὴν καλοσύνη, μοῦ μίλεισε γιὰ τὰ θαυμάσια μαγεῖα, στὰ ὅποια ὀφείλει ἡ Ἰταλία τὴ φήμη της. Μὰ δὲν ἦταν μόνο τὸ θέλημα τῆς οὐλίας της πού μ' ἐνθουσίαζε. Μέσα σὲ δύο μέρες εἶχα ἐρωτευθεῖ τὴ Σιμονέττα. Δὲν μορσοῖτε νὰ φαντασθεῖτε τίποτε τὸ πὸς διωκοῦσα πὸς πὸς γαστρονόμος, ἀπ' τὸ ἀγνὸν αὐτὸ παιδί, Ἐλλόγηστο, νευρόδης, μὲ θαυμάσιες ἀνιολογῆς σὶς γουαμῆς της, ἐφοροῖσε μὲ μαγευτικὴν γύρι ἀνεπύχονα φροῦματα, πού ἀρναν μωγομίνα τὰ ῥόδινα καὶ στρουγγιὰ μπόρτα της. Εἶχε κωχρὸ κα' ὀλοκόκινο στοματῖα, καστῶνὰ μάτια καὶ μὴ μωροῦσση ἐλπί στὸ μάγουλο. Μὰ ὅτι κα' ἂν σὰς πὸς, δὲν θὰ μποροῖσε νὰ σὰς παραστήσῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ θάνα. Ὅτι ἔραγε νὰ βλέπατε τὴ Σιμονέττα τὸ πρῶτο, πού ἦταν διόδροση σὰν λουλούδι.

Ἔτσι ἔγινε ὁ ἐπάσιος τῆς σινοῦα καὶ τῶν δύο ἀνεψιῶν της. Σιγὰ, τὸ ἀπόγευμα, εἶπαίοναε μὴ βόμα κα' ἐταροῦσσαι κοντὶ ὡς τὰ ἀντικρινὰ νησιά. Καὶ μὲ ἀριζμένη τὴ καρδιά ἀνιολογῶσιον πὸς κάποια μέρα θὰ ἔραγονε τέλος αὐτὴ ἡ ἀνεπιμένῃ ζωὴ, πὸς θὰ ἔκλεινα τὴ βαλάνια μου καὶ θὰ ἔραγα. Μὰ κα' ἡ Σιμονέττα δὲν ἐρασκίταν ἀδιάσπῃ γιὰ μένα. Καμνὴ φροῦ τὸ βράδι, ὅταν ἐπτοατοῦσσαι σὶς ὄχθες τῆς λίανης πλά—ἀπὸ, τὰ μπόρτα ποὺ ἀγγίξαν κα' ἐκνεῖθη ὁ λόκος σινοῦσσην, κατὶ, πού πὸς ὡς τότε δὲν εἶχα δοκίμασι.

Ἐνα πρῶτο λαπὸν, τὴν ὥρα πού ἔραγονε τὸ τοῦ μου μέσα στὴν τραπέζια τοῦ Ξενοδοχείου μὲθ' ἐπὶ τὴν σινοῦα καὶ τὶς ἀνεψιῆς της, μὴ ἔραγον ἓνα συστηματικὸν γράμμα. Ἀπὸ ἐγγύεια τὸ ἐφύλαξα στὴν τσέπη μου, μὴ ἡ ἀνδρὰ φωνάζει :

— Ἀστοινῶδες, ἂς φύγομε. Ὁ σὸς Τζὼν δὲν τοῦμ' ἂν ἀνοίξῃ κωχρὸς ποὺ τὴν ἀλλοσυραγία του.

Καθὼς ἐκοκινούσα, ἡ γυνὴ κωλία ἔραγι μ' ἓνα χαμόγελο πού ἔραγε τὰ μικρὰ μπερὰ κα' ὀλοῦσσαι δόνα τῆς :

— ἌΜην ἐνωλεῖσθε καθῶλου, ἀγαπητὴ σινοῦα ! Ἀπὸ τὸ θὰ ἐλυτοῦσσε τὶς ἀνεψιῆς μου καὶ μένα.

Ἀν καὶ ἡ Σιμονέττα σινοῦσσαι πλά μου, ἀνοῖξα τὴν ἴδια στερῆ τὸ γράμμα μου. Εἶχε μέσα μὴ δεσμὸ

από τραπέζογραμμάτια, που τα έβλεπα άμεισος στο πορτοφόλι μου. Μια έκτος απ' αυτά, ο πατέρας μου μου έστειλε και μια κατηγορηματική διαταγή. Έπρεπε να πάω την Άλλη μέρα το πρώτο τραίνο για τη Βενετία.

Ποτέ ακόμα η πατρική θέλησις δεν μου είχε προξενήσει πιο δύσκολη έκκλησι. Όσοσο, δεν μου ήρθε στο μυαλό η σκέψη να τον παρανοήσω. Είπα λοιπόν στη συνόρα Μπέλι την απόφασί μου.

—«Λοιπόν, αγαπητέ κόρη, μου άποκριθήκε, αυτό είναι σωστή άτυχία. Σήμερα άκριβώς ή άναψά μου, ή Σιμονέττα, ήθελε να σάς προτιμήν για κάποια με άκρόφιη στο Ματτερόνε...»

—«Στο Ματτερόνε; είπα έκκλητικός.»

Η Λουκρέτσια Μπέλι εξήσασε σ' ένα μικρό στρίγγιλο γέλιο: —«Σταλίσιθε τους ληστές, αγαπητέ συνόρα, και το θάρρος της άναψάς μου σάς έκπλήττει λίγο. Μά ησυχάσετε. Μόνες μας δεν θα έλπισησασμε ποτέ ένα τέτοιο παρόμοιο τόλμημα!»

Την ίδια στιγμή, ή Σιμονέττα κ' έγώ γίναμε ολοκόκκινοι. Η Γκιουζέλιτα έπιστάτασε άφηρημένα, με τα δύο δάχτυλά της, μια φίζα φροιά.

Η γοηιά γοηιά, γούσιος προς τη Σιμονέττα και Ξαντίε:

—«Ομοίωσασμε λοιπόν, κοριτσάκια μου, πώς λησάσα πολλό που ματιώνεται αυτή ή όραμα έκδοσις.»

Μά καθώς ή Σιμονέττα έμεινε σιωπηλή, ή Λουκρέτσια Μπέλι της άγγιξε το αυτίσσο τόσο αλαφρίνα, ώστε ή άναψά της εδάχασσε τα χείλη της κ' έβλεπε τα μάτια της. Μά την αλήθεια, θα νόμιζε κανείς πως ή γοηιά θεία της την έτίμησε πολύ δυνατά.

—«Άλλος τι, ένοιάζε ή Λουκρέτσια Μπέλι, είχε χωρής άκόμα. Η όραμα είναι όραμα και θα μπορούσασε ως το μεσημέρι να είχαμε φθάσει στην κορυφή.»

Κι όμως ή γοηιά κορυφώθηκε στην τέχνη της, ή Σιμονέττα έμάνησεν σάν να έθιμωσε, κ' έσηρώσε, σάν να ήθελε να διασαυρωθή, το κεφάλι της. Μά παραξέση λίκωμ έπίρσσε απ' τα μάτια της συνόρα.

—«Μήπως φοβίασα τους ληστές, αγαπητο άγγελόσδι, είτε με στοιχη γοηιά. Νομίζο όμοιος πως με τον σερ Τζών δεν έχωμε τίποτα να φοβηθώμε.»

—«Βέβαια, είπα, κοιτάζοντας τη Σιμονέττα, που άπέγεινε το βλέμμα μου.»

Μία όρα άργότερα, άφοδ έφροτίσασμε τα πράγματα μας σ' ένα πουλάρι, άναβάνιασε προς το Ματτερόνε. Ο άέρας ήταν φροτινός και διαφανής. Έπεπαταίσασμε μέσα σ' ένα δάσος από κιστανάδες. Έπεράσασμε δύο χωριά και σε λίγο εφθάσασμε σ' ένα μέρος, όπου ή όρημιά ήταν αλόγνη.

Εκείνο που μου έκανε έντύπωση, ήταν ή εύνησρία της γοηιάς θειάς, που σαυροφύλασε στο βουνό σάν κιστανάδα. Λυό φρεζε την έσιμβούλευσα κ' άνεθι στο πουλάρι, μα μου άποκριθήκε πως δεν αισθανόταν την παραμικρή κούφισα. Έθαύμαζε τη μαγευτική φούσι κ' ήθελε να μεταδώσο τον ένδοσιασμού μου και στη Σιμονέττα, μα αυτή μόλις και μου άνακτούσε σπία λόγια μου. Την έννοιαθα πολύ στενοχωρημένη. Έσοος νάταν ληπημένη με τη σκέψη πως σε λίγο θα χωροξόιασσε.

Έφαρνα ή Σιμονέττα είσε μια βούδα που έκελαίριζε άνάμεσα σε μι άτοφα από χωριάκια, και φωναζε: —«Άς ποίωμε!»

Με μι άκορηί κίνηση, έβγαλε απ' την τσέπη της ένα κογγυλί, το έγύμισε κ' έπε με αλαφρία. Έγοταρα Ξανγιέμισο το κογγυλί και μου το πρόσφερε, λέγοντας με θελκτική άπλότητα:

—«Η σερρά σας τούρα.»

Έδιάλεξε γιά να πιό το μέρος που είχαν άγγιξει τα χείλη της. Η Σιμονέττα έκοκκίασε:

—«Γούρα, συνόρα, είτε, τονίζοντας κάθε λέξι, τώρα θα ξέρεσε τη σκέψη μου.»

Δεν ήξερα τί ν' άνακτιόσω. Είχαμε φθάσει σ' ένα μέρος όρημικό.

—«Λοιπόν, σερ Τζών, είτε χωροδευτιζιά ή Λουκρέτσια Μπέλι, στοιχηματίζο πως εδώ είναι ένα μέρος κατάλληλο για έπίδοση ληστών. Είσιθε τολμάριστον έτοιμος να ύπερασπισθήτε γυνάικες που έμπιστεύθησαν τον έναντι τους σε σάς.»

—«Βέβαια!» άποκριθήκα.

Μά, μόλις είχα προφέρει αυτά τα λόγια, συνέθη και το καταπληκτικό, το άκρίντασσο. Δέχθηκα στο στήθος ένα δυνατό χτύπημα που μ' έκανε να τραβήσο, ενώ δύο σιδερένια χέρια μ' άρπαξαν από τα δύο μου μπράτσια. Σε μου λεπτό ήρουν δεμένοι, φαινοίμως, άκίανως να κάμω την παραμικρότερη κίνηση. Έγοταρα ή συνόρα —άκριβώς, ή συνόρα Μπέλι, ή ίδια— έβγαζε στις τσέπες μου, έβγαλε το πορτοφόλι μου, έμείτρησε τα τραπέζογραμμάτια, μονογυφίζοντας από εύχωριστο. Έγοταρα επανάζε το καπέλλο της, το πρόσαιο βέλο της, τα φρέσκα μπατό της και βροθίκα μπροστά σ' έναν άνδρα, είκοσι χρόνων, που το θρησίδες βλέμμα του έκαρφώθηκε επάνω μου.

—«Ε, λοιπόν, μικρό μου Άγγις, είτε ο άνδρας αυτός, καλά τα καταφέραμε. Έπίτρησε μου να σου σπστήσω τον άδελφό μου Γκιουζέλιε και την άδελφούλα μου Σιμονέττα, που είχε την εύτυχία να σου άρέσει.»

Η Σιμονέττα είχε γούσιος το πρόσωπο απ' το άλλο μέρος, μα ένα δυνατό γέλιο άνθηρσε. Ο Γκιουζέλιε είχε βγάλε τι γυναικεία μαλλιά του. Μπροστά μου βρισκόταν ένα όραμο άόρα, κάποιον όραμο όραμο.

—«Όσο γι' αυτήν, είτε ο ληστής, άκαυσιπώντας το χέρι του στον όμο της Σιμονέτας, είχε γυναικία, αλήθην γυναικία, μα σε είδοσις πως άρπαξιά πειά φρενιτόμισος μαζί της. Είχεζ σποπό να την γοηίσει σε γάμο: Όχι βέβαια. Λοιπόν, συνόρα, θα πληρώσης άκριβία αυτήν την άδιαντροπιά σου. Θα είσο ο δέκατος παλιάνθρωπος που θα στείλη ή Σιμονέττα στον άλλο κόσμο.»

Έγοταρα επανάζε τα φρέσκα μαλλιά του, το καπέλλο του, το βέλο του και Ξανγιέμισο στη στιγμή ή συνόρα Λουκρέτσια Μπέλι. Τότε, με μι άς, είσα τη Σιμονέττα να έρχετα και επάνω μου. Στο μικρό χερσάκι της κρατούσε ένα μικροτίσιο και λαμπερό παγγυδί, κ' αυτό το παγγυδί ήταν ένα ορολόριο.

Όμοιος, παράξοο πράγμα, σ' αυτή την τραγική στιγμή δεν έζηκια καμιά από κείνες τις τρελές κ' άτελειωμένες χειρονομίες, που το ένστοχο μας άναγκάζε να κάμωμε. Έτίλιξα μ' ένα άτελειοστο βλέμμα από το θελκτικό πλάσμα που, παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να μου φανη γιά δολοφόνος.

Τώρα το κοριτσι ήταν έντελώς κοντά μου. Τα βαθιά, ματηριόδη μάτια της μ' εκάτιζαν.

—«Πρός Θεού, συνόρα, μην κουνήθητε πειά!» μου φηρόσσε. Κάνετε τον σποτομένο... Κινδυνεύει ή ζωή μου!»

Έπαροβόλησε. Αισθάθηκα επάνω στ' αυτό μου τον άέρα της σφαίρας και το πρόσκοτό μου έγύμισε χούμια. Έγοταρα ή Σιμονέττα έσκυψε επάνω μου, Άκουσα πάλι τη χαϊδευτική φωνή της:

—«Σας αγαπούσα, συνόρα, σας αγαπούσα!»

Άξ! άν μπορούσα ν' άνοίξο τα μάτια μου!... Σε λίγο απ' το δρόμο μι φωνή άκούσθηκε: «Επέθανε!» κ' ή Σιμονέττα άποκριθήκε: «Επέθανε!» με φωνή άδιάρρητη που μ' έκανε ν' άνατοχησώ ως τα κόκαλα. Τότε ή φωνή Ξαντίε:

—«Βιάσοο λοιπόν, μικρό Ξω! Οά πής σ'όν Ξενοδόχο πως ο Άγγιλος πάει να περάση τη νύχτα του στο Τζουζέζε.»

Άκουσα κατόπιν επάνω στα Ξερά χόρτα το βήμα του κοριτσιού που έφρενε κ' ύστερα λιποθύμησα. Όταν συνέθη ήταν νύχτα. Άδικα προσπάθησα να σπάσο τα δεσμά μου. Μένο την άλλη μέρα, τα χωράμια, ένας μικρός βοσκόδ κ' έλινθέσασε. Καθώς έκαιεθαίναμε, μου διηγήθηκε πως την τρομορικήν μέρα ένα όμοιος κοριτσι — ή Σιμονέττα, χωρίς άλλο — του είχε δώσει τριάντα λίρες για να ρθη να κόψη λουλούδια επάνω στο Ματτερόνε. Μά ο βοσκόδ, στο γυρισμό του, δεν Ξαναβρήκε, φυσικά, το κοριτσι.

Όταν γούσιος, τέλος, στο Ξενοδοχείο μου, ο Ξενοδόχος μου είτε πως ή συνόρα Μπέλι κ' ή άνεμής της είχαν φύγει απ' τη Στέρα το ίδιο πρωί.

Αυτή, φίλοι μου, είτε ή πρώτη έρωτική μου ιστορία...»

— Στο Ματτερόνε! είπα έκκλητικός.

